

UUT DE OOLDE DEUZE (302) deur Jan Oosterhof
De oorlog 40-45 in Makkinga.

Ik heb een lijst in de Kermobri gehad met evacu e 's uit de tweede wereldoorlog die tijdelijk in Makkinga verbleven. Hierop kwamen reacties.

Theo en Lambert Simons uit Maasniel verbleven vanaf 12 februari 1945 bij de familie Bijstra aan het Buterheideveld en Theo M. Simons maakte een reisverslag van de evacuatie en sterk ingekort citeer ik uit z'n dagboek. Theo Simons komt nog steeds bij de familie Bijstra. Via Ate Bijstra heb ik dit dagboek mogen inkijken en heb toestemming om te publiceren.

Om recht te doen aan de mensen die de evacu e's in huis hadden opgenomen wil ik graag toelichten waar het in dit dagboek betreffende gezin is terecht gekomen en hoe ze de tijd daar doorgebracht en beleefd hebben. De familie Simons was woonachtig in de gemeente Maasniel, 3 km ten noorden van Roermond gelegen. Opa en oma waren 82 en 81 jaar oud en woonden in Roosteren. Zij waren ondergebracht in Oosterwolde. Een oom en tante, met de 2   jaar oude dochter Roos waren ondergebracht bij een broer van Dju Bijstra, ook in Makkinga. Toen ze daar twaalf dagen waren is hun tweede dochter geboren.

De evacuatie werd uitgevaardigd door de Duitsers omdat ze zich tussen de Roer en de Maas als laatste tot het uiterste wilden verdedigen en geen last of tegenwerking van de bevolking kon hebben. Vanaf september 1944 waren de Amerikanen en Engelsen al aan de overzijde van de Maas gelegen, maar kwamen er niet over, mede naar aanleiding van het tegenvallen van de slag om Arnhem en later door het Ardennen offensief.

De schrijver van het dagboek en zijn tweelingbroer Lambert werden ondergebracht bij de familie Dju Bijstra. Vader en moeder Simons werden ondergebracht bij de familie Bos en onze zes jaar oudere zus Lea bij de familie Zephaar (zal Zeephat bedoeld worden).

De heer Bijstra had een boerderij met een zestigtal koeien en bestond uit vader en moeder Bijstra, dochter Jantje en drie zonen: Tjirger, Jan en Ate. We werden in het gezin opgevangen als waren we hun eigen kinderen. In de tijd dat wij er woonden (van 12 febr 1945 tot 20 mei 1945) zou ik geen moment of voorval kunnen noemen waar ik enig verschil bemerkte tussen eigen en opgenomen kinderen. Uiteraard deden we alles om zo goed als het ging in het gezin mee te draaien, waarbij het achteraf gezien opvallend was hoe soepel en ongedwongen dat verliep. Moeke Bijstra was de kracht die alles op haar eigen rustige en moederlijke manier regelde en vader Bijstra was een echte vader die alles van afstand bekeek en bestuurde, maar zeer nauw bij de zaak betrokken was. Dat het verblijf bij vader en moeke Bijstra diep indruk heeft gemaakt op ons mogen blijken uit het feit dat we tot op heden nog veel contact met elkaar hebben, al zijn helaas vader en moeke er niet meer.

Het dagboek begint op donderdag 1 februari 1945.

We zouden weg moeten van huis. Buiten was alles in rep en roer. Om 12 uur kwamen grote karren met mensen uit de richting Swalmen. Op dat moment begonnen ze ook weer te schieten. Om 15.00 uur kwamen de Duitsers vertellen dat we niet zouden vertrekken.

Vrijdag 2 febr. Om half 7 stond ik op. Het ontbijt bestond uit gebraden kip. We gingen ons gereed maken voor de reis. Na veel geharrewar stapten we op de karren en vertrokken richting Swalmen. Onderweg begonnen ze weer te schieten. We passeerden bij Swalmen de grens en reden door de bossen naar Br uggen (Duitsl). Daar werden we naar een fabriek gebracht waar we moesten slapen, maar alles was vol. In de wachtkamer bij het station vonden we nog plaats. Opa kende de stationschef. Maar de trein kwam niet. Wordt vervolgd.

Oosterhofjan@ziggo.nl Tel. 441762.